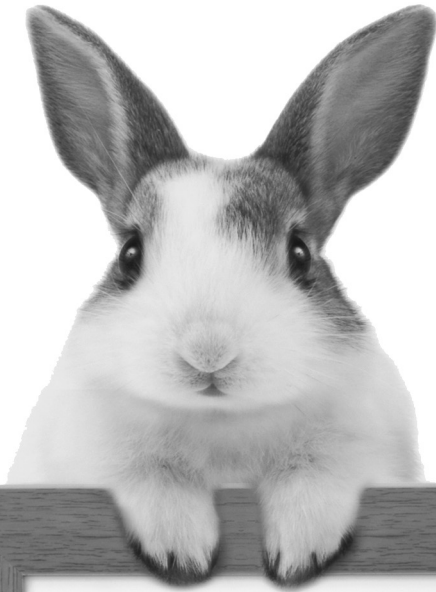

Leven na Hailey

Vertaald door Daniëlle Alders

Jonathan Tropper

Leven
na
Hailey

TRUTH & DARE

EERLIJKE BOEKEN MET LEF

Oorspronkelijke titel: *How to Talk to a Widower*

Copyright © 2007 Jonathan Tropper

Nederlandse vertaling © 2007 Daniëlle Alders en Truth & Dare /
Foreign Media Books bv, Amsterdam

*Truth & Dare is een imprint van Foreign Media Books bv,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Mariska Cock

Foto voorzijde omslag: Getty Images / Hiroyuki Ozaki

Auteursfoto: Elizabeth Parker Tropper

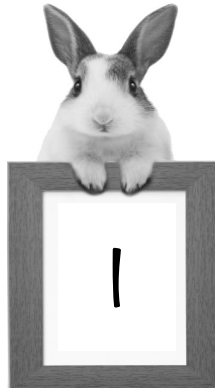
Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 499 9932 2

NUR 302

www.truthanddare.nl

www.leesclub.eu

Russ is stoned. Dat is te zien aan het wit in zijn ogen, dat eigenlijk eerder glazig roze is onder het flikkerende, gele licht op de veranda, aan de donkere schijven van zijn verwijde pupillen, de manier waarop zijn oogleden lui op half zeven hangen en aan de zorgeloze manier waarop hij nonchalant tegen de kwade politieagent aan leunt die hem tegen mijn voordeur overeind houdt, alsof het drinkmaatjes zijn, die na sluitingstijd de nacht in wankelen. Het is even na middernacht, en toen de deurbel ging lag ik in mijn normale houding op de bank uitgespreid, half in slaap, maar volledig dronken, mezelf te kwellen door willekeurige herinneringen uit mijn geest los te scheuren als lucifers uit een mapje, waarbij ik ze een voor een afstreek en mezelf slaperig in brand stak.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik.

‘Hij is slaags geraakt met een paar andere jongeren bij de 7-Eleven,’ zegt de politieagent, terwijl hij Russ aan zijn bovenarm vasthoudt. En nu zie ik de wonden en blauwe plekken op Russ’ gezicht, de kwade, sikkelvormige kras over zijn hals. Zijn zwarte t-shirt is onherstelbaar uitgerekt en gescheurd rond de hals, en zijn oor bloedt, omdat een van zijn oorbellen ergens achter is blijven haken.

‘Gaat het?’ vraag ik aan Russ.

‘Rot op, Doug.’

Ik heb hem al een tijdje niet gezien, en hij heeft gezichtshaar laten groeien, een ruig klein plukje haar net onder zijn onderlip.

‘Bent u zijn vader niet?’ vraagt de politieman.

‘Nee. Dat ben ik niet.’ Ik wrijf met mijn vuisten in mijn ogen en probeer weer bij mijn positieven te komen. De whiskey had zijn laatste slaapliedje voor me gezongen en in de zojuist uiteengespatte stilte voelt alles nog steeds alsof het onder water plaatsvindt.

‘Hij zei dat u zijn vader was.’

‘Hij heeft me zo’n beetje verstoten,’ zegt Russ verbitterd.

‘Ik ben zijn stiefvader,’ zeg ik. ‘Dat was ik in elk geval.’

‘Dat was u.’ De politieagent zegt dit met de uitdrukking op zijn gezicht van iemand die bedorven Thais voedsel heeft geproefd, en hij werpt me een strenge blik toe. Het is een grote kerel, dat moet je ook wel zijn om Russ omhoog te houden, die op zijn zestiende al meer dan 1,80 meter is, breedgeschouderd en stevig. ‘U ziet er jong genoeg uit om zijn broer te zijn.’

‘Ik was getrouwd met zijn moeder,’ zeg ik.

‘En waar is zij dan?’

‘Ze is er niet meer.’

‘Hij bedoelt dat ze dood is,’ zegt Russ minachtend. Hij heft zijn hand op en laat hem in een neergaande boog zakken, fluitend terwijl hij naar beneden gaat, waarna hij tussen zijn tanden door sist om het geluid van een ontploffing te produceren. ‘Da-ag.’

‘Kop dicht, Russ.’

‘Zorg er maar voor, Doug.’

De agent klemt zijn dikke vingers steviger om Russ’ arm. ‘Even stil, jongen.’

‘Ik ben je jongen niet,’ snauwt Russ, die zich tevergeefs probeert aan de ijzeren greep van de agent te ontrukken. ‘Ik ben niemands jongen.’

De agent drukt hem met gemak tegen de deurpost om zijn wild slaande armen in bedwang te houden en wendt zich weer tot mij. ‘En de vader?’

‘Dat weet ik niet.’ Ik wend me weer tot Russ. ‘Waar is Jim?’

Russ haalt zijn schouders op. ‘Een paar dagen in Florida.’

‘En Angie?’

‘Die is bij hem.’

‘Hebben ze je alleen gelaten?’

‘Het was maar voor twee nachtjes. Ze zijn morgen weer terug.’

‘Angie,’ zegt de agent.

‘De vrouw van zijn vader.’

De agent kijkt geïrriteerd, alsof we hem hoofdpijn bezorgen. Ik wil hem alles uitleggen, laten zien dat het echt niet zo verkloot is als het allemaal lijkt, maar dan herinner ik me weer dat dat wel zo is.

‘Hij woont hier dus niet?’

‘Vroeger wel,’ zeg ik. ‘Ik bedoel, dit was het huis van zijn moeder.’

‘Hoor eens,’ zegt de agent vermoeid. Het is een man van middelbare leeftijd, met een snor als een grijzende rups en vermoeide ogen. ‘Wat hij ook heeft gerookt, ik heb er niets van op hem aangetroffen. Mijn dienst is net voorbij, en ik heb geen zin om nog een uur de papierhandel voor dat joch af te handelen, vanwege een stomme knokpartij op een parkeerplaats. Ik heb zelf drie jongens. Hij doet nu wel heel stoer, maar in de auto moest hij huilen en vroeg hij of ik hem hierheen wilde brengen. Dus dit zijn de mogelijkheden. Ik kan hem meenemen naar het bureau en hem beboeten voor een handjevol overtredingen, of u kunt hem binnenlaten en me beloven dat het nooit meer zal gebeuren.’

Russ staat me alleen maar nukkig aan te staren, alsof dit allemaal mijn fout is.

‘Het zal nooit meer gebeuren,’ zeg ik.

‘Goed dan.’ De agent laat Russ los, die zijn arm met kracht wegtrekt en dan het huis in stormt en de trap op naar zijn kamer, terwijl hij me een blik vol pure haat toewerpt, die als een harpoen de dikke huid van mijn dronken verdoving doorboort.

‘Dank u wel, agent,’ zeg ik tegen de politiemans. ‘Het is echt een goed joch. Hij heeft alleen een moeilijk jaar gehad.’

‘Het is maar dat u het weet,’ zegt de agent terwijl hij bedachtzaam aan zijn kin krabt, ‘dit is niet de eerste keer dat hij in de problemen is geraakt.’

‘Wat voor problemen?’

De agent haalt zijn schouders op. ‘De gebruikelijke. Vooral vechten. Vandalisme. En hasj is hem duidelijk ook niet onbekend. Ik weet niet hoe het hier zit, maar iemand moet er eens voor zorgen dat hij ’s avonds op tijd binnen is, en misschien hulp voor hem regelen. Anders gaat hij echt in de problemen komen.’

‘Ik ga wel met zijn vader praten,’ zeg ik.

‘De volgende keer wordt er proces-verbaal opgemaakt.’

‘Ik begrijp het. Nogmaals bedankt.’

De agent werpt me een laatste sceptische blik toe, en ik zie mezelf door zijn ogen: verformfaaid, ongeschoren, met bloeddoorlopen ogen en half lam. Ik zou ook sceptisch zijn. ‘Het spijt me van uw vrouw,’ zegt hij.

‘Ja,’ zeg ik, terwijl ik de deur achter hem dichtdoe. ‘Mij ook.’

Boven is Russ in het donker van wat eens zijn kamer was onder de dekens gekropen. Alles is precies zoals hij het heeft achtergelaten, omdat ik, zoals bij bijna elke andere kamer in het huis, niets heb veranderd in het jaar na Haileys dood. Het huis is net een foto van het leven dat we ooit hadden, genomen vlak voordat het werd vernietigd. Ik sta in de gang, van achteren verlicht, en mijn schaduw valt op de plooiën en vouwen van zijn dekbed terwijl ik iets probeer te verzinnen om tegen deze vreemde, boze jongen, met wie ik op de een of andere manier een band hoor te hebben, te zeggen.

‘Ik hoor je heus wel ademen,’ zegt hij, zonder zijn gezicht van het kussen te tillen.

‘Sorry,’ zeg ik en ik stap de kamer binnen. ‘Waar ging dat gevecht over?’

‘Niets. Die klootzakken begonnen ons gewoon te zieken.’

‘Zitten ze bij jou op school?’

‘Nee, ze waren ouder.’

‘Het lijkt me dat je niet zo goed kunt vechten als je stoned bent.’

‘Klopt.’ Hij rolt om en tilt zijn hoofd op om minachtend naar me te grijnzen. ‘Vind je echt dat jij de aangewezen persoon bent om me de les te lezen over de slechte kanten van drugs, “Captain Jack”?’

Ik zucht.

‘Ja. Dat leek mij ook,’ zegt hij, en hij rolt weer terug op zijn kussen en begraaft zijn gezicht in zijn armen. ‘Hé, het is godverdomme een lange nacht geweest, dus als je het niet erg vindt...’

‘Ik heb haar ook verloren, Russ,’ zeg ik.

Met zijn gezicht op zijn armen maakt hij een geluid dat een spottend gesnuif kan zijn of een gesmoorde snik, dat kan ik niet goed uitmaken. ‘Doe de deur achter je dicht,’ fluistert hij.

Je weet nooit wanneer je doodgaat, maar misschien weet iets in je het wel, bestaat er een of ander bewustzijn van je cellen, dat weet heeft van het kosmische aftellen en plannen begint te maken, want op de laatste avond van haar leven verraste Hailey me door een bloedrode jurk te dragen, laag uitgesneden en strak op de juiste plekken. Het was bijna alsof ze wist wat er stond te gebeuren, dat dit onze laatste avond samen zou zijn en alsof ze vastbesloten was te voorkomen dat ze te snel zou vervagen in de verwassen kleuren van het geheugen.

Ik kon mijn ogen niet van haar afhouden, waarbij ik langer dan gewoonlijk naar de bekende rondingen en contouren van haar lichaam keek, dat na een kind en bijna veertig jaar nog steeds lenig en gespierd was, naar de zachte holttes bij haar uitstekende sleutelbeenderen, haar witte, satijnzachte huid, en ik verlangde naar haar op een manier waarop je over het algemeen niet meer naar iemand verlangt met wie je al bijna drie jaar naar bed gaat. Ik merkte dat ik overdacht wat de praktische verwickelingen zouden zijn als we van tafel zouden sluipen voor een vluggertje in de wc, stelde me ons voor in de begrensde ruimte van de afgesloten wc, tussen de tongzoenen door giechelend om onze brutaliteit, terwijl ik haar tegen de muur druk, de rode jurk tot haar middel opgetrokken, haar gladde naakte benen om me heen geslagen, en zij me in haar trekt. Dat is nou wat er gebeurt als je maar lang genoeg in je eentje woont, met een uitgebreid zenderpakket.

Maar hoewel het beeld in mijn geest me zo opwond dat het oncomfortabel werd onder tafel, wist ik dat het niet zou gebeuren. Om te beginnen konden we niet allebei onopvallend wegglijpen. Verder was ik achtentwintig en Hailey bijna veertig, en hoewel ik graag wilde denken dat ons seksleven goed was, beter dan bij de meesten waarschijnlijk, maakten vluggertjes in openbare toiletten niet langer deel uit van ons repertoire. Eigenlijk hebben ze daar nooit deel van uitgemaakt, omdat ik smetvreziger ben aangelegd, en de gedachte om vloeistoffen uit te wisselen in aanwezigheid van allerlei soorten bacteriën is meer dan ik aankan.

Tijdens de rit naar huis kroop mijn hand steeds verder over de gladde roomkleurige uitgestrektheid van haar naakte dij, en tegen de tijd dat we de garage in reden zat haar hand in mijn broek. In het duister

trok ik haar jurk omhoog en legde ik haar over de motorkap, die nog warm was en tikte van de rit, en toen waren wij heet en bonkten we en waren we weer tieners, afgezien van het feit dat we er goed in waren, en de auto van ons was.

We moeten ons gevoel van nagenieten hebben uitgestraald als een radiator toen we een tijdje later het huis binnenkwamen, want Russ zette zijn videospelletje op pauze, wierp ons een vreemde blik toe, schudde zijn hoofd en zei dat we een kamer moesten nemen. ‘Dat hoeft niet,’ zei Hailey, en ze greep mijn hand en liep naar de trap. ‘Die hebben we al.’

‘Gadver!’ zei hij, en nadat hij zijn vonnis had uitgesproken ging hij nonchalant verder de ondoden op het breedbeeld te vernietigen. En Hailey en ik gingen naar boven om de goddelijke wetten en die van de staat New York te breken, wat we in extase deden, en we kusten, likten, dronken en verslonden elkaar met hernieuwde passie. Alsof het onze laatste dag was.

We waren nog net geen twee jaar getrouwd. Ik was uit het centrum verhuisd en bij Hailey en Russ ingetrokken, in het kleine koloniale huis waarin ze met haar eerste man, Jim, had gewoond totdat ze erachter kwam dat hij haar bedroog en hem eruit schopte. En ik moest nog steeds wennen aan de transformatie, om een man in een voorstad te zijn in plaats van een pik op jacht in de stad, om een stiefvader te zijn voor een norse tiener en het jongste lid te zijn van het Temple Israel-softbalteam, aan dinertjes en barbecues in de achtertuin en schooltoeneelopvoeringen. Ik moest daar nog steeds allemaal aan wennen toen ze op het vliegtuig stapte om een klant in Californië te bezoeken en de piloot boven Colorado op de een of andere manier het luchtruim miste. En soms komt dat leven waar we pas net aan begonnen me even ijl voor als een wegstervende droom, en moet ik mezelf ervan overtuigen dat het echt was. Ik had een vrouw, zeg ik steeds weer tegen mezelf. Ze heette Hailey. Nu is ze er niet meer. En ik ook niet.

Maar daar gaan we het nu niet over hebben, want om erover te praten moet ik erover nadenken, en ik heb het het afgelopen jaar dood gedacht. Er zijn delen van mijn hersenen die er nog steeds onvermoeibaar over nadenken, over haar, als een afdeling Onderzoek & Ontwik-

keling die volledig is gewijd aan het zoeken van nieuwe manieren om te treuren en te rouwen en zelfmedelijden te hebben. En ik kan je vertellen dat ze er heel goed in zijn. Dus ik laat ze hun gang maar gaan.

Bijna elke dag hebben we konijnen op ons gazon. Kleine bruine konijntjes, met een grijs gespikkelde rug en een wit kwastje, net gerafeld katoen, aan hun achterlijf. Of, preciezer gezegd, bijna elke ochtend heb ik konijnen op mijn gazon. Er is geen we, er is al meer dan een jaar geen we meer. Soms vergeet ik dat, wat vreemd is omdat het normaal gesproken alles is waar ik aan kan denken. Het is mijn huis. Mijn gazon. Mijn klotekonijnen.

Het zou leuk moeten zijn om konijnen op je gazon te hebben, een *selling point*, onweerlegbaar bewijs dat het je gelukt is het centrum uit te komen en de zuivere lucht van voorstedelijk Westchester te bereiken. We rijden dan wel in zoveel MPV's en SUV's rond dat we de poolkappen eigenhandig doen smelten, we leggen in onze tachtig jaar oude statige huizen genoeg glasvezelkabel om de hele planeet te wurgen, kweken op elk beschikbaar grasland Home Depots, Wal-Marts, Stop & Shops en giga winkelcentra als waren het tumoren, maar we hebben ook die konijnen, die heen en weer over het gazon rennen als zo'n kut-Disneyfilm, dus de zaak is afgedaan. We zijn één met de natuur.

New Radford is zo'n beetje wat je zou verwachten van een voorstad die wordt bewoond door de bovenste middenklasse. Je hebt het boek gelezen, de film gezien. Het is hier allemaal te vinden. De originele, bakstenen huizen, huizen in tudorstijl en koloniale huizen uit de jaren dertig van de vorige eeuw, huizen die onderdak verlenen aan uitbreidende gezinnen en imploderende huwelijken, Duitse luxe auto's die als een advertentie in een tijdschrift op de oprit staan, verveeld uit-

ziende kinderen, gekleed in het verbleekte kleurengamma van Abercrombie & Fitch, die zich zonder iets goeds in de zin te hebben op parkeerplaatsen verzamelen, forenzen die 's ochtends als vee in de treinen naar Manhattan worden geladen, MPV's en midlifecrises die het landschap als sproeten bespikkelen. Elke ochtend arriveren er bij elk huizenblok hordes immigranten in piepende pick-uptrucks, met houten constructies in de achterbak waarin bedden staan, om te tuinieren, de gazons kort en vruchtbaar te houden, en de heggen langs eigendoms-grenzen stevig en trots.

Ongetwijfeld ligt het aan deze sappige gazons dat de konijnenpopulatie de pan uit rijst. Zo af en toe zie ik er echt een uit de heg komen en over het gras huppen, maar normaal gesproken zitten ze al midden in de tuin, op hun hurken, met bijna onmerkbaar trillende neusvleugeltjes, alsof ze zijn aangesloten op een soort laagspanningsleidingen die onder het gazon door lopen. Ik heb gemerkt dat dat vaak het beste moment is om dingen naar hen te gooien.

Bugs, Stampertje, Roger, Pieter. Ik noem ze naar hun tegenhanger uit een verhaal en dan doe ik mijn best om ze goed te raken. Omdat ze me herinneren aan waar ik me bevind, aan mijn lot overgelaten in dit leven dat ik nooit heb gepland. En dan word ik boos op Hailey, en dan word ik verdrietig omdat ik boos op haar ben, en dan word ik boos omdat ik verdrietig ben, en dan, niet te vergeten, treedt mijn zelfmedelijden in als een turbinemotor, en het is net zo'n eindeloze, zielige draaiende wasmachine waarin alle vieze was maar ronddraait en er nooit iets schoon wordt. Dus ik gooi dingen naar de konijnen. Meestal steentjes die ik op een bergje, net als het graf van een cowboy in de woestijn, op de veranda bewaar hoewel ik in geval van nood met alles smijt wat er maar voorhanden is: een ongeopend bierflesje of een stuk tuingereedschap. Eén keer heb ik een lege fles whiskey gegooid, die met zoveel kracht met zijn nek naar beneden in het gras belandde dat hij daar een paar dagen is blijven staan, als een jonge whiskeyboom.

Rustig maar. Het is me nog niet gelukt een van die rotzakjes te raken. En dat weten ze maar al te goed, want ze bewegen nauwelijks wanneer er een meter achter of links van hen projectielen op het gras ploffen. Soms steken ze een oor in de lucht, andere keren kijken ze me alleen maar aan, dagen me uit, drijven de spot met me, beledigen me

met hun kraalogen. Is dat alles? Jezus, mijn oma gooit nog harder.

Duracellkonijn, Playboy Bunny, de paashaas, Harvey, Wit-konijn-met-zakhorloge uit Alice in Wonderland. Ik zit op de veranda met een steen in mijn hand en ben net op het konijn aan het mikken dat afgedwaald is naar de oprit, wanneer mijn mobiele telefoon gaat. Het is mijn moeder, die belt om ervoor te zorgen dat ik naar het familiediner kom om de aanstaande bruiloft van mijn zusje Debbie te vieren.

‘Je komt eten,’ zegt ze.

Er is absoluut geen sprake van dat ik kom eten.

‘Dat weet ik niet,’ zeg ik. Het konijn doet een aarzelend huppeltje in mijn richting. Harvey. Ik mik en gooi mijn steen. Hij gaat hoog en breed en Harvey vereert hem niet eens met een zijdelingse blik.

‘Hoezo weet je dat niet? Heb je het ineens zo druk?’

‘Ik ben niet echt in een feeststemming.’

Debbie gaat trouwen met Mike Sandleman, een vroegere vriend van me. Ze had het geweldige geluk dat ze hem bij mij thuis ontmoette toen ik *sjivve* zat, iets wat ik me absoluut niet had voorgenomen om te doen. Ik ben nooit echt een praktiserend jood geweest – toen ik op de Beth Torah Hebrew School zat, zat Ben Smilchensky naast me, en hij bracht altijd Batmanstrips mee, die we dan tussen de bladzijden legden van onze plaatjesboeken waaruit we het Hebreeuwse alfabet leerden, en dat was voor mij zo’n beetje het begin van het eind. Het leek absurd om nu religieus te worden, precies op het moment dat God zich eindelijk in zijn kaarten had laten kijken en had onthuld dat hij niet echt bestond. Ik wist het omdat ik erbij was, naast Russ op de begraafplaats, terwijl ik, kilometers erboven zwevend, toekeek hoe Haileys kist handmatig aan twee draagbanden van stof werd neergelaten. Zelfs van zo veraf hoorde ik het gepiep en geschraap van de kist toen hij tegen de harde, rotsachtige zijkanten van haar vers gedolven graf bonkte, en daarna de scherpe ploffen van de van steentjes vergeven aarde die het droge, holle hout raakte toen de eerste hoopjes zand erin werden geschept. Ze lag onder de grond. Mijn Hailey lag onder de grond, in een gapend gat van een wond op de Emunah-begraafplaats net voorbij het stuwmeer, bijna een kilometer vanaf de Sprain Brook-snelweg, waar we in de herfst vaak reden om de blaadjes van kleur te zien veranderen. Hailey noemde het gekscherend ‘gebladderte’ en dat

werd ons woord ervoor. En nu lag ze onder de grond en ik wist dat ik altijd aan blaadjes zou denken als gebladderte en dat de herfst altijd pijn zou doen, en ik zou waarschijnlijk naar het westen moeten verhuizen, naar een plek waar ze minder seizoenen hadden.

Dus praat me niet van God.

Maar mijn tweelingzus Claire hield vol dat het sjiuveritueel goed voor Russ zou zijn, en ik mag dan wel niet in God geloven, maar ik geloof wel in schuld en niemand wil met de eeuwigheid kloten, zelfs als die er niet is. Dus we gingen sjiivve zitten, en het was net zo erg als ik had verwacht: ik zat er de hele dag samen met Russ, met een zwetende kont op de vinyl zitting van de lage rouwkrukjes die door de begrafenisonderneming waren geleverd, waarbij ik knikte en een spijtig gezicht trok tegen de eindeloze parade van rubberen nekken die door onze woonkamer trok: vrienden, burens en familieleden die nietszeggende gespreksopeningen aanboden vanaf krakkemikkige, plastic, gehuurde stoeltjes, voordat ze de eetkamer in gingen om iets van het buffet te pakken. Ja, er was een buffet: bagels, gerookte zalm, salade, gepocheerde zalm, quiche en kleffe Hongaarse gebakjes, allemaal geschonken door vrienden van Hailey van de Temple Israel-synagoge. Rouw kan net zo worden gecaterd als alle andere gebeurtenissen.

En dan was er nog mijn zusje Debbie, dat de sjiivve beschouwde als een bar in SoHo en zich had opgetut: ze had een kort rokje en een push-upbeha aan, die de afgeronde bovenkant van haar middelgrote borsten boven de horizon van haar sweater met v-hals tilde als een stel opkomende zonnen. Zelfs als je uitstekend in je vel zit hoeft je nóg de borsten van je zus niet te zien, maar het was vooral aanstootgevend om te zien hoe ze ze in mijn huis van rouw als schietklare wapens hanteerde. En zo geschiedde het dat zij het in de studeerkamer druk kreeg met mijn maatje Mike, dus je moet me maar vergeven dat ik me niet erg betrokken voel bij hun geluk. Als Hailey niet was gestorven hadden ze elkaar nooit ontmoet, en nu is hun hele gelukkige toekomst samen, hun huwelijk, hun kinderen, het resultaat van het overlijden van Hailey, en hoewel ik verstandelijk wel begrijp dat ze daardoor niet medeplichtig zijn aan haar dood, plukken ze er wel de vruchten van, en het lijkt gewoon verkeerd om je hele leven te bouwen op de hoeksteen van een ramp die iemand anders is overkomen.

‘Het gaat niet om iets vieren,’ zegt mijn moeder. ‘Het gaat erom tijd met je familie door te brengen.’

‘Ja, ja,’ zeg ik, met mijn oog op Harvey gericht. ‘Daar ben ik ook niet echt voor in.’

‘Wat vreselijk om dat tegen je moeder te zeggen.’

‘Daarom begon ik eerst over die feeststemming.’

‘Ha,’ zegt ze. Ze is een van die mensen die echt ‘Ha’ zeggen in plaats van te lachen, net of ze in tekstballonnetjes praat. ‘Als je een wijsneus kunt zijn, kun je ook komen eten.’

Dat gaat bij mijn moeder door voor logica. ‘Dat denk ik niet.’

Ze zucht, en door de manier waarop ze dat doet, stel ik me het woord ‘zucht’ voor in vage letters, dat in een ander tekstballonnetje boven haar hoofd hangt. ‘Doug,’ zegt ze. ‘Je kunt niet altijd verdrietig blijven.’

‘Dat weet ik zo net nog niet.’

‘O, Doug. Het is al een jaar geleden. Denk je niet dat het tijd is om de buitenwereld weer in te gaan?’

‘Dat klopt, mam. Het is pas een jaar geleden.’

‘Je gaat nooit je huis uit.’

‘Ik vind het hier prettig.’

Het heeft geen zin de waarde van zelfmedelijden uit te leggen aan iemand als mijn moeder. Dat snap je of dat snap je niet. Iedereen gaat er op een andere manier mee om. Mijn moeder neemt bijvoorbeeld pillen, kleine gele pilletjes die ze overgiet in een flesje waar Advil-pijnstillers in hebben gezeten en dat ze altijd in haar tas heeft. Ik weet niet wat voor pillen het zijn en ze zal het me nooit vertellen, omdat ze vindt dat medicatie net incest is, een duister familiegeheim dat koste wat het kost voor de burens geheim moet worden gehouden. Claire heeft ze Vilpillen gedoopt, omdat de ‘Ad’ al lang geleden van het etiket was gesleten doordat mijn moeder het flesje voortdurend pakte. Vroeger pikten Claire en ik wel eens een paar Vilpillen uit haar tas, die we met wijn achteroversloegen om high te worden. Als het mijn moeder al ooit is opgevallen dat er een paar pillen ontbraken, heeft ze er nooit iets van gezegd. En omdat mijn vader het recept uitschreef, wat hij toen nog kon doen, had ze een eindeloze voorraad.

‘Ik kan niet met je praten wanneer je in deze stemming bent,’ zegt mijn moeder.

‘En toch doe je het.’

‘Ik ben bezorgd. Klaag me maar aan.’

‘Ik zou al tevreden zijn met een contactverbod.’

‘Ha ha. Moederliefde is de hoogste autoriteit op deze planeet.’

‘Hoe gaat het met pa?’

‘Hij heeft godzijdank een van zijn betere dagen.’

‘Gelukkig.’

‘Hoe gaat het met Russell?’

‘Goed, hoor. Ik heb hem een paar dagen niet gezien.’ Niet sinds die agent hem naar me toe heeft gebracht, stoned, bloedend en vol wrok jegens mij.

‘Die arme jongen. Je kunt hem wel meenemen als je wilt.’

‘Waarheen?’

‘Het diner. Waar hebben we het nou over?’

‘Ik dacht dat we dat achter ons hadden gelaten.’

‘Jij moet dingen achter je laten.’

‘Ja, ja. Ik ga dit gesprek nu achter me laten, mam. Dag.’

‘Debbie zal er kapot van zijn als je niet komt.’

‘Ik vermoed dat Debbie's perfecte leven wel gewoon zal doorgaan.’

Ze weet beter dan daar op in te gaan. ‘Zeg nou maar gewoon dat je erover zult nadenken.’

‘Dat zou een leugen zijn.’

‘En sinds wanneer heb je er bezwaar tegen je moeder een leugen te vertellen?’

Ik zucht. ‘Ik zal erover nadenken.’

‘Dat is alles wat ik vraag,’ liegt ze terug. Ze begint iets anders te vertellen, maar ik kan haar niet meer verstaan omdat ik net mijn mobiele telefoon naar Harvey heb gegooid, die eindelijk uit de schaduw van de reusachtige eik in mijn voortuin is gehuppeld. Ik mis het konijn en raak de boom, en door de klap springt mijn telefoon uit elkaar, waarbij er plastic granaatscherven over het gazon worden gelanceerd. Het konijn kijkt naar me alsof hij me een eikel vindt. En mijn moeder is waarschijnlijk nog steeds aan het praten, hoewel niemand het meer kan horen.